

tale den Avisartikel, hvortil han hentydede, fordi jeg troer, at saadanne Artikler ikke ere tilstrækkeligt officielle til, at man kan bygge Noget paa dem. Men hvad siger det Medlem, der tidligere har været her i Salen, paa hvem den ærede Taler paaberaabte sig? Han siger, at nu har Frederiksborg Amts Sparekasse sat Rentefoden op $\frac{1}{2}$ pCt., fordi Interessenterne i denne Sparekasse ville have høiere Rente, og, siger han videre: nu ere de tilfredse, og nu er Sparekassens Bestyrelsen ogsaa tilfreds; Interessenterne faae nu 4 pCt., og det kan Sparekassen give, da den selv tager $4\frac{1}{2}$ pCt. af Laansøgere. Men er det ikke at udbrede Forestillingen om, at Rentefoden ikke længere er 4 pCt., og hvorlænge vil denne Baabensstilstand vare imellem Interessenterne i Frederiksborg Amts Sparekasse og Bestyrelsen? Maaftæe et Aar. Efter den Tids Forløb kan der komme nogle Interessenter, som ville have deres Capitaler, idet de sige: Ja, Pengene kunne gjerne blive staaende, men nu ville vi have $4\frac{1}{2}$ pCt., og, dersom saa Sparekassens Bestyrelsen vil være consequent, saa maa den jo igjen slutte en Overenskomst og gaae $\frac{1}{2}$ pCt. høiere. Den Stigen af Rentefoden, som denne Artikel omtaler, troer jeg ikke vilde have fundet Sted, dersom Bevillingsmyndigheden havde været begrændset, thi saa vilde Sparekassen have bortviist sine Interessenter med den Bæfæd, at de ikke fik høiere Rente, og, naar der var skredet til Udbetaling af de opsagte Midler, saa vare Interessenterne nok blevne nødte til at anbringe dem igjen mod den sædvanlige Rente. Den ærede Indenrigsminister nævnte forleden Dag, at han havde aflaaet Ansøgninger fra 2 Sparekasser om høiere Rente end 4 pCt.; men han sagde tillige, at han havde givet Bevilling paa enkelte Ansøgninger, vedkommende de samme Sparekasser, men indgivne af Laansøgere; altsaa, Ministeren har sagt Nei til at uddele en almindelig Rentebevilling for et bestemt Institut til at tage mere end 4 pCt.; men, naar Sparekasserne sende de enkelte Laansøgere til Ministeriet, saa faae de Bevilling. Forstjellen er altsaa kun den, at der betales saa meget mere Bevillingsgebyr. Jeg troer, at det har en meget væsentlig Indflydelse paa Renteforholdene, hvad et Institut som f. Ex.

Frederiksborg Amts Sparekasse bestemmer, og, naar dets Bestyrelse kan vedtage, at der skal tages $4\frac{1}{2}$ pCt. af alle de Capitaler, som den udlaaner, og den laaner dem naturligtvis kun ud mod tilbørlig Sikkerhed, saa ligger der en ny Udtalelse for, at man ikke anseer 4 pCt. for lovbestemt Rentefod, men at man er vis paa at faae Bevilling i Ministeriet til at tage en hvilkenfomhelst Rente, og det er det, som jeg gjentager strider imod Loven af 1855. Jeg kan ikke troe, at det kan være rigtigt at have Love, som ikke blive overholdte, men som Ministeriet Dag ud og Dag ind afviser fra. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn's 6te Valgkreds (Bliren-Binecke) syntes at være meget utilfreds med, at der endnu finder en Forbrydelse Sted, som hedder Uager, men den er dog underkastet lovbestemt Straf, og det fremgaar jo endnu af den omtalte Lov af 1855, at enhver Obligation med Pant i faste Eiendomme, der indleveres i en Ret, vil, naar den lyder paa høiere Rente end 4 pCt., blive anholdt som strafbar, medmindre der er hæftet et Afslædsbrev ved den. Jeg seer virkelig ikke, hvorledes den nævnte ærede Rigsdagsmand kan komme til at paaberaabe sig andre Lande, thi der er jo dog endnu for det Beste Rentefoden bunden, og man siger jo i Almindelighed, at en Rente af 4 pCt., som er lovbestemt i Danmark, er høiere end den, der gives i de Lande, der ligge omkring Danmark. Dersom det nu er saaledes, saa synes jo Lovgivningen at være ret billig; skulde der fremkomme et Forslag om Rentefodens Frigivelse, er det noget ganske Andet end det, som ligger for; det Lovforslag, som her er under Behandling, kan dog umulig føre til de forfærdelige Resultater, som den samme ærede Rigsdagsmand skildrede; idetmindste formaaer jeg ikke at see, hvorledes et saadant Forslag skulde kunne føre til tvungne Courser o. s. v.

Formanden: Der er begjært Afslutning af Forhandlingerne af følgende Medlemmer: Neergaard, Jespersen, Krogh, Thune, Klee, Schovelin, Lütken, Klein, Müller, Monrad, Lindahl, Buchwald, Kinck, Herzh, Scherfig og Hammerich.